

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

(Ό άνθρωπος, δι μπεύμ, δι συγγραφεύς, δι ταξιδευτής)

περιοδικά μά σίντομη βιογραφία του οικιστικού μιθιστοριογράφου.

Η διοργανιστική αυτή είναι γραμμένη με τέτοιο κέφι και διοργανώμενος εντατικά σε ένα πρόσωπο τέτοιο γραντό και ένδιαιφέρων, ώστε άξιζε να μεταφέρεται διάλεκτο τό αρχιθρό αυτό.

«Ο Μωρίς Ντεκομπρά δύναται να μπορούσε να σχριντίστη μά ήτειρο με τόν καπού τών θαυμαστών και τών θαυμαστών του—γράψει δι Γάλλος λογογράφος. «Άν διως τό κοινόν ἐγνώμονες και προσωπικά τό Μωρίς μετρών διάθιμος αυτός διέπλασται. Και διά τόν ίδιον ήταν διά τόν ιερόν της Μοναρχίας: δι Ντεκομπρά είναι, δι πος και τά διάλια του, ξενιτος, χαριτωμένος, ούρων, άφενής και παιχνιδιων—είλαρηνς και έλαφρος μελαγχολικός.

Με διάλια λόγια, έχει διάλια τα χαρίσματα που χρειάζονται: σ' ένα άνθρωπο γιά την άγαπηνή από τους πλειόν του.

Ένων γράφει τώρα τό πρόσωπο αύτή σημειώματα, δι νούς μου ξαναγράφων στη περιστέμενη και ξαναβίλετο τό Μωρίς διως ήταν τόν καιρό που άποτελεσματική ήταν η ζωή της Μοναρχίας. Αξέστασα τή ζωήν νεανία της Μοναρχίας. Αξέστασα τή ζωήν κρονία, που πέρασαν σάν μά μάρα, δινός καθεύδησεν περιοδος τής ζωής τού άνθρωπου!

Πέρασε, δέναια, πούν καιρός από τότε. Όστροδος διών μπορούσα νά πά δινός δι Μωρίς διάλιξε στο διάστημα αυτό. «Όπως τόν θυμάμαι τότε, έτοι είναι καί τώρα. Καί πρέπει νά ξέρετε διάγαπτός που φίλος έχεις πολύ, έχεις τολλές άνθρωπονες ζωές μαζίν. Χάρης τή ζωήν πλατειά, ένταπικά και συγχρόνως δοκιμάσεις τίς πλευρές και τά δάσαν της. Τά κατάφερες δινός γά δι αποηήση άγνα και δροσερός τά παλιά του αισθήματα, νά γίνεται τήν πραγματική του προσωπικότητα, μέσα στόν ούρεν τών αισθημάτων που δοκιμάστηκαν περιπτανώμενος από τή μά ήτειρο στήν διάλ...

Οπως διλοι οι παραστοί που σέβονται τήν παράδοση, έτσι και δι Μωρίς άρχει τήν καταπληκτική παραδοσή του από... φοτιής. Μά ήταν γεννημένος εύθυμογράφος. Καί δεν άργησε νά τό κατατάσσει από. Από τή στηγάνη έκεινη, παράποτε τή μελέτη του Πανεπιστήμου Δικαίου και άρχισε νά γράψει στην πανεπικά πονίματα, «Ο Ραούν Πονίν, μέγας ποιητής και μεγαλείρος μεθυσος, τού διέλεγε:

— Εσύ, πατέρι, θά γράψης τά ποιήματα σου μέσα σε πατάρια και δη μέλαινα!

Τά τραγούδια αντά είχαν μεριδή έπαυτησία στούς κύριους τών μετρών και τών ξενήγιθων τής Μονάρχης. Ποινί άπομανάνακαντάρησαν ή τέλει μάρτιον, δι Μωρίς εισήγαγε στή τραγούδια του τό σπασιαδικό και ένενευριστικό ουθμό τής. Έτερό δινός έπειτε νά ξέρεις και τά τραγούδια του δινός μπορούστε τότε νά ιδούν σημερίστουν—άναγκαστηρές νά κάνει τήν αισθηματική δεπότερο. Έχω φιλάξει πολλά άποκέματα από τό ειδήσεις του, δημοσιεύσεις σε διάφορες έφημερες. Α: τό διαβούλιονθρόπο! Περέγραψε ένα φυλακιστό έγχριμα μέ τέτοιο θυρό, ώστε δεν μπορούσε... νά μή ξεκαθαρίστης στά γέμια!

Ο Μωρίς έπειστερερε γιά τήν κοινωνή στή σορίτα του.. μέ τήν άνταρτή του ίμιον. Κοινωνίας διαφάνεις και διάλεκτος τήν έπειστερε νέρο, έκανε ένα μορφασμό άπικας. Τό πορώπο του διαφάνεις γειούσε. Άπο τότε του έμεινε άποτινωμένο στά κελλή τό άνθρωπικό έκεινο χαμένελο, που τόν κάπει στήρεται νά φαίνεται νεώτερος από δι, δι είνε.

Φαντασθήτε τώρα τήν κατάταξή μας όπων, ένα θράνον τόν παρενοί, που μάς χορηγείνει γιά στρατηγείο, βλοσιφός και συνορφωμένος, σάν ήρωες άρχιμας τραγωδίας.

— Τί σου συμβάνει, Μωρίς; τόν φωτήσωμε. Κανένα τρομερό διάγκυα μήτρως;

— Όχι!

— Έχασες πολλά λεπτά στό πλευρό;

— Θά έχανα... διν είχα...

— Λοιπός;

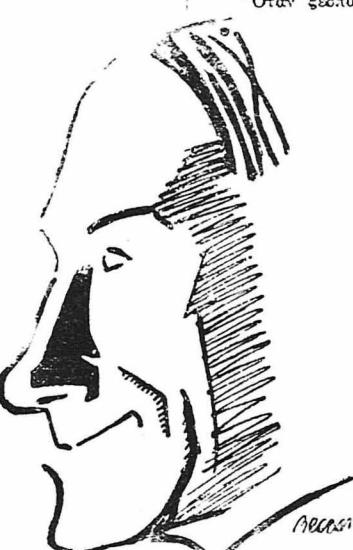
— Λοιπόν... Είμαι έρκετεμένος! Αψινίρωμε δι Μωρίς μέ θυρό με-

λαγχούλικο, σάν νά έβγαζε έπικήδειο λόγια.

Ο Μωρίς έφωτεμένος! Θέει μοι! Τί τρομερό και άπιστευτά πράγματα σιμβαίνουν σ' αύτόν τόν κόσμο! Ήστάσσο, ή άλιθεια είνε διτι θρέπητρα μά γρανίτα (τό μοτέλο ένως ξωγράφων) ή δικοία είκανε τόν Ντεκομπρά νά γράψη αισθηματικό, έρωτικό τραγούδια! Τό εντύπωμα δινός μή ανίν ήταν διτι είχε μερούσιν καλούς φίλους, που τόν έδωσαν νά καταλάβητο δι έρωτας μέτρησιν στό γάμο. Μόλις δι Μωρίς άπονε τήλειο γάμον... έννοιωσε τήν άγαπη του γιά την άνθρωπη μικρούνα νά ξειτιμέτεται σάν κατόν, νά διαλένεται σύν ούνερο. Όφειλον τώρα νά πάξ ξωγραφίζεται δι διλού έντεντον τό φίλο μου νά μελαγχολήν—έλετον τά ξωγραφίζεται και έγώ, είμαστε σήμερα καλοί οίκουγενειάρχαι και πατέρες... άρχεταιν πατέντων. Μά τήν έποχη έκεινή του τρελούντων μετρειμούν, θεωρούσαμε τό γάμο σάν τάπτο τών νεανικών φιλοδοξιών...

«Ετοι δι Μωρίς ξανάρχισε νά γράψει στην πρικά τραγούδια και είναι θημογραφήματα. Φαντάνε σάν νά είχε λησμονήσει τήν άγαπη του γιά τό μοτέλο. Πέρασε πολλά χρόνια από τότε που τόν συνέλιν ή αισθηματική αύτη περιέτεια. Και τώρα πειά δι Ντεκομπρά δινέι τήν έπιτύπωσι αιθούπων πού δάμασε τόν έρωτα, που δέν φοβάται πειά τά δέλη του.. Μόλισταντα κάθε φορά που θά τίγη τόν θυμήσουν τή μικρούνα πού ήταν μετρητής διατάξεις στή Μοναρχή, έλετον τό φίλο μου νά μελαγχολήν—έλετον τά ξωγραφίζεται και έγώ, είμαστε σήμερα καλοί οίκουγενειάρχαι και πατέρες... άρχεταιν πατέντων. *

«Όταν έστεπας ή θύελλα τόν πανειροφατάκην πολέμου, δι Μωρίς Ντεκομπρά, στην πρικά περιγραφέρεις άρχεταιν πατέντων σαντορίνων μιθιστοφύματων, που ίσαναν τόν πόνο μέ τή νεωτεριστική τεχνοτροπία τους, γιατρούς δινός νά έχουν και διλούτωντής έπιτυχια, και τελάγη μέ τόν πρώτους σιδ στρατό. Τόν θέλεται περιφέρεται στήν πρώτη πάντα τρόπο γράψημα. Υπογράφεται μάς βαθειάς νωταγίας γιά κάποια εύτυχια πού τήν άφησε να τόν γλυτωτήρη μερού πάντα τά χέρια...

Ο Μωρίς Ντεκομπρά

Σαφνάκια, ένας πονηρός διάμιον, δι έπαθλος άγγελός του, τόν σπρώχων νά έπιχειρήση μά από τή πολέμων τό καταπληκτικής δδόσεις τού είλεστού αιδόνος. Μέ τό άρροπλανό, μέ τήν γκαμπή, μέ τό άπερωκεάνειο, μέ τό αυτοκινήτο, μέ τήν πρόγρα, μέ τό έπιπρεπές, μέ τό άλεγο, μέ τήν ιωτοπλέτανταν μέ τό πόδια δέκα διαρά τόν δέν ίνδροις κανένα άλλο μεταφορικό μέσον, διασχίζει τήν άρδηγο έποντό του, τήν άλητη ελεύθερη την άλητη περιφέρεια του. Μά δι έδει τόν φίλο του νά παραφορά στό παύει νά είναι η Γαλλία και γίνεται άλληληρος δι κόρη.

Στή Τέξας, στή Λευκόσ, στή Σαμποτού, στή Σαντα Φέ, στή Μάρον Θάλασσα, στή Σαγκάν, στή Βολιβία, παντού βλέπονται τό Μωρίς νά περιφέρει τήν άρδευση περιφέρεια του, τή μανία του νά μετεύνει έντιτωσεις κι αισθημάτα, τή λεπτή ειλονία του και τήν έλαφρη μελαγχολία του.

Και τά ταξίδια αύτα μεταβαύλωνται, γρώς στή θροσερή πάνεια του, σέ κασιμοποιητικά μιθιστορήματα. Τά β.δίλια τού έχουν, καθώς έπειτε, περαστά έπιτυχια. Μά δι Ντεκομπρά δέν... ένθινεται διώλου ν' αιτο. Ή δέσα τόν φίλο του μεροφόρησε. Μάλις τελεώσει ένα διώλιο του, τό στέλνει στόν έκδοτό του και φεύγει γιά ένα καινούργιο μετρινό ταξίδι. Ούτε καν φροντίζει νά μάθει τή κριτικής γραφτικής γιά τά διέλλητα του, διν είνε εύμενεις δι δινούνεις.

Φαντάζουμε διτι διαφή μά μέρα κατά τήν διοίσα δι Μωρίς θά γινώνται με λαζαρά τά βλεπάτα το ποδό τή σελήνη, γιατί θά είνε η μόνη περιφέρεια πού δι θά τον μένη γάγνωση.

Ποτέ δέν θά άκουσετε τόν Ντεκομπρά νά μιλά γιά τόν έαυτό του. Είνε σημύνα και μετριόφρων. Και έργατας. «Εξη δινός τής ήμερας τού περνά καθιερώνεις μπρόστα στό γραφείο του. Μά δι, πάντοτε, συνγάρ έργατεται και διεκαστώ δρός γραμμή. «Άλλοτε πάλιν ένα διώληρο μήνα νά πάσσα πέννα στό χέρι του..»

Τό σπίτι του στό Παρίσι έχει δεκατεσσέρα δομάτια. Κάθε δομάτιο είνε έπιτυχη μέ τό ουθμό ένδος κράτους. Δομάτια κινέζα, λιβανά, νορβηγικά—και ιματιστόν άκαμψι δρόμωναν καλύθα. Τό πόλαρέζεν είνε τό δομάτιο πού δι Μωρίς τό διαφορύμενο σάν θυγόνι τραγούδου.

Σ' αύτό τό βαγόνι—δωμάτιο γράφει δι Μωρίς τά β.δίλια του.

— «Ετοι έχω τήν έντυχια, διτι και μέσον στό Παρίσι ταξιδεύοντας σε έγνωστες μακρινές χώρες! σινηθίζει νά λέν.

— «Ω! Μωρίς, θιμάναι τά ήρηα πού μοι έλεγες δταγ, νέοι και οι δινέα, γνωνόσωμε τά χαρόματα στά φοιτητικά μας δωμάτια:

— Λατρεύω τή Μοναρχή! Δέγη μπρόστα νά ήσω μακρινά τής!

— Κι ήμως... Πόσο μικρός θά σου φώνεται σήμερα δι κόσμος μέ τίς πέτε ήπειρους του...»